

DVANAJSTA OBLETNICA RUSKE RDEČE ARMAD

RUSKI VODITELJI SVARE NAROD PRED VOJNIMI NAČRTI INOZEMSTVA

Rusija mora biti vedno pripravljena, ker jo ogrožajo od vseh strani. — Mednarodni kapital ni bil Rusiji še nikdar tako sovražen kot je v sedanjem času. — Vojaški voditelji so prepričani, da preti deželi nova zavezniška intervencija.

MOSKVA, Rusija, 23. februarja. — Danes so po vsej Rusiji praznovali dvanaajsto obletnico stvarjenja rdeče armade.

Vsi časopisi in vsi govorniki so se strinjali v mnenju, da preti i zinozemstva Rusiji velika nevarnost.

Vojni komisar Vorosilov je izdal manifest, v katerem pravi, — da izza konca državljanske vojne niso bili imperijalisti in kapitalisti nikdar tako delavni kot so sedaj ter da si vsi neumorno prizadevajo zadati Rusiji smrtonosni udarec.

Imperijalisti, navadni fašisti, socijalistični fašisti in ruski beli gardisti se pripravljajo na oborožen napad proti vladi proletarske diktature. V vseh kapitalističnih deželah se je začela divja protisovjetska kampanja. Ob ruski revolucijonarni narod buta celo morje laži, obrekovanj, izzivanj, ponarejenih dokumentov in sabotaže. Nobeno sredstvo jim ni preumazano, samo da bi nam škodovali.

V istem zmislu so govorili tudi drugi sovjetski veljaki, med njimi general Budeny in predsednik velikega gospodarskega sveta, Kubičev.

Nekateri so označali londonsko mornariško konferenco kot krinko za vojaške zveze in pogodbe, ki so v prvi vrsti naperjene proti sovjetski Rusiji.

Dnevnik "Pravda" je objavil članek, v katerem pravi: —

Papež in škof iz Canterbury sta se izkazala kot največja sovražnika sovjetov s tem, da sta pozvala vse kristijane, naj molijo za žrtve verskega preganjanja v Rusiji. Zastopniki Kristusā na zemlji, sveta Terezija, berlinski in pariški ponarejevalci ruskega denarja, banditi v duhovniški in lajiški obleki, vse to je začelo mobilizirati proti prvi proletarski državi.

Po vsej Rusiji so se vršile velike skupščine, na katerih so govorniki pozivali prebivalstvo k slogi in vztrajnosti.

TRAGEDIJA V ARKTIKU ZAKLJUČENA

Neustrašeni ruski zrakoplovec je privedel trupli polarnih raziskovalcev Eielsona in Borlanda na motorno ladjo "Nanuk"

NORTH CAPE, Sibirija, 22. febr. Dne 9. novembra ta se devdeset milj južno od tukaj smrtno ponesrečila polarna raziskovalca Eielson in Borland. Eielsonovo truplo so našli poleg razbitega aeroplana pred par dnevi, Borlandovo truplo pa par dni prej.

Težavne naloge, da spravi trupli na motorno ladjo "Nanuk", ki je zamrznjena v tukajšnjem pristanišču, se je lotil ruski letalec Šipe-nov.

Dasi je kazal toplomer petdeset stopinj pod ničlo, se mu je drno podjetje laborno posrečilo.

KOMUNISTIČNA PROPAGANDA V ČESKI ARMADI

LONDON, Anglija, 21. februarja. "Daily Telegraph" je dobil poročilo, da so v Olomucu aretirali dva korporala in sedem navadnih vojakov, ker so baje širili v čehoslovski armadi komunistično propagando. Vsi aretirani so Slovaki.

POLET ZEPPELINA V JUŽNO AMERIKO

FRIEDRICHAFEN, Nemčija, 23. februarja. — Ko bodo zračno ladjo "Graf Zeppelin" tekem zime popolnoma prenovili, bo pričela s koncem prihodnjega meseca zopet s svojimi poleti.

Izprva namerava vprizoriti le par manjših poletov do Severnega rta in Špicbergov ter odpluti razventega še v Švico. Meseca maja pa bo vr. Eckener obiskal s svojo vodilno ladjo Južno Ameriko.

Naročite se na "Glas Naroda" — največji slovenski dnevnik v Združenih državah.

SEN. NORRIS ZAHTEVA PREISKAVO

Po njegovem mnenju so politični razlogi odgovorni za neizvedbo suhaških postav in osemnajstega amendmenta.

WASHINGTON, D. C., 22. febr. — Predsednik senatnega justičnega odbora, Norris, je izjavil danes, da se to odbor v pondeljek zopet začel pečati z njegovo resolucijo glede izvedbe prohibicijskih postav.

Norris, ki je odločen nasprotnik prohibicije, je rekel pozneje časniskim poročevalcem, da ima na razpolago ogromno množino dokazilnega materiala glede razmer v Bostonu, Philadelphiji, Chicagu, San Franciscu in drugih velikih mestih. Dokler bo postava s politiko v zvezi, ni niti misliti na uspešno izvajanje. Lotiti politiko od postav je pa izredno težko, ker je v nepostavni trgovini z žganjem toliko denarja.

Zaenkrat je vse odvisno od predsednika Hooverja. Na mah bi se vse spremenilo, kakorhitro bi predsednik izjavil, da pri bodočih imenovanjih v prohibicijski službi ne bo vpošteval priporočil svojih političnih pristašev.

Norrisov dokazilni material meče silno slabo luč na prohibicijske uradnike ter priča, da vlada vesposod korupcija v največji meri.

DVANAJSTA ŽRTEV EKS- PLOZIJE

V St. Elisabeth Hospital, Elisabeth, N. J., je umrl večeraj Paul Campione na posledicah opeklin, ki jih je dobil pri eksploziji v Bayway rafineriji v Lunden, N. J.

To je že dvanaajsta žrtev omenjene katastrofe.

Nad petdeset moških se nahaja še vedno v bolnišnicah. Zdravniki imajo le malo upanja, da bi jih rešili. Nekateri med njimi bodo slepi vse življenje. Rafinerija je bila last Standard Oil Company.

ZAGONETEN UMOR NA PARNIKU

Romunskega potnika iz Youngstowna so našli zaklanega na parniku "America". — O storilcu ni nobenega sledu.

PLYMOUTH, Anglija, 22. febr. — Na parniku "America" ki je last United States Lines ter je danes dospel sem, se je pripetil skrivnostni umor. V četrtek so našli potnika tretjega razreda Johna Ritu umorjenega. V vratu mu je tical dolg čevljarjski nož. Mrtak je bil čevljar po poklicu ter je delal v Youngstown, Ohio. Koj začetkom vožnje se je pritožil pri kapitanu, da ga zalcujejo in mu strežejo po življenju. Kapitan je smatral moža za nekoliko slabomnega ter se ni brigal za njegove pritožbe.

YOUNGSTOWN, O., 22. febr. — John Ritu, katerega so našli na parniku "America" umorjenega, je bil zaposlen pri tukajšnji Sheet and Tube Company. Prejšnji teden je nenadoma odšel, ne da bi zahteval od kompanije svoj zaslužek. Stanoval je pri svoje tasta Nicku Christiju, ki je rekel, da se je dal pred dobrim mesecem zavarovati za večjo vsoto denarja ter da je izstavil vil polico na ime svoje žene, ki živi na Romunskem.

DIJAKI OTVORILI "SPEAKEASY"

KANSAS CITY, Mo., 23. februarja. Štirje dijaki v starosti od trinajstih do šestnajstih let, so vprizorili poskus, da otvorijo butlegarsko trgovino, — pravi neko policijsko poročilo. Za neko plakatno steno so otvorili "speakeasy" z žganjem in drugimi opojnimi pijačami, katere so ukradli iz kleti neke stanovanjske hiše. Fantje sa izjavili, da so upali z dobičkom trgovine kupovati kandy ter vstopnice za filmska gledišča.

PREISKUŠNJA REŠEVALCEV



Na Birmingham University v Angliji imajo poseben oddelček, na katerem včibajo moštvo za reševalno delo v premogovnikih. Na sliko vidite aparat, s katerim merijo potrošeno energijo reševalca.

DEMONSTRACIJE BREZPOSELNIH

Chikaški policisti so s krepelci pregnali demonstrante ter v prevelikem navdušenju pretepli tudi par občinskih mož.

CHICAGO, Ill., 22. februarja. — Večeraj se je zbralo pred občinsko hišo nad dvesto brezposelnih, ki so skušali vprizoriti demonstracijo. Njihova voditeljica je bila devetnajstletna Lydia Okin, ki je prinesla s seboj majhen lesen zaboj, stopila nanj in pričela govoriti.

V istem trenutku je pa policija z vseh strani navahila na demonstrante ter jih začela pretepati s krepelci.

Vedoč, da bi bil vsak odpor odveč, so pričeli bežati in nekateri so poskušali zavetja v mestni hiši. Junaki policisti so drli za njimi ter so v zmed in navdušenju pretepli tudi par občinskih mož.

Več demonstrantov je bilo aretiranih, pa tudi par policistov se bo moralo zagovarjati pred pristojno oblastjo.

OBEŠENKI SE JE VRV UTRGALA

Ko so obesili Evo Dugan, je truplo telebnilo na tla, dočim je ostala glava v zanki.

FLORENCE, Ariz., 21. februarja. Ljudem, ki so bili navzoči pri usmrčenju Mrs. Eve Dugan, se je nudil strašen prizor.

Obesili so jo par minut po peti uri jutraj. Rebelji ji je ovil zanko okoli vratu, nakar se je na dano znamenje odprl pod pod njo. Težko truplo se je odrgalo od glave in telebnilo na tla, dočim je glava obvisela v zanki.

Prizor je bil tako strašen, da je par moških in več žensk omedlelo. Strahotno tišino je presekala glas jetniškega duhovnika, ki je rekel svečano:

— Le pogledjte, le natančno pogledjte, pa boste videli, kaj pomenja smrtna kazen!

Mrs. Dugan je bila obsojena na smrt, češ, da je usmrtila svojega delodajalca A. J. Mathisa.

Pod vislice je stopila mirno in odločno. Do zadnjega trenutka je zatrdjevala, da je nedolžna.

ZAPLENJENA ANGLEŠKA LADJA

NEW LONDON, Conn., 23. febr. Rušilci obrežne straže so danes zalotili neko angleško žganjarsko ladjo ter ameriški čoln, ki jo je spremljal. Obrežna straža je objavila, da je imela ladja na krovu nekako dva tisoč zabojev žganjih pijač. Angleška ladja je bila baje "Isabel H" in ameriški pomožni čoln se je baje imenoval "Mohawk". Zaplenjenje se je izvršilo na višini Montauk Point, L. I.

VISJI DAVEK ZA KAVO IN ČAJ

BERLIN, Nemčija, 23. februarja. Kabinet je danes sprejel odredbe državnega ministrstva, naj se z dne 5. marca zviša carino na kavo in čaj. Ministrstvo si obeta od tega povečane izdatke, ki bodo prinesli državi nekako 47,000,000 mark. Ta znesek bo seveda moral nositi prebivalstvo Nemčije, predvsem delavski razred, ki mora že itak nositi skoro vsa davčna bremena države.

Z DEVETIMI UMORI SE POSTAVLJA

Oblasti ne verujejo pravdosti kemiku, ki zatrjuje, da je zastrupil v zadnjem času osem oseb.

DETROIT, Mich., 22. februarja. — Detektivji so odvedli danes proti New Yorku Jamesa Bakerien, ki pravi, da ima na vesti devet umorov. Ko je bil zaposlen v Guggeheimovem laboratoriju v New Yorku si je baje prilastil veliko množino strupa ter umoril paznika Henry G. Gawa. Nato je bil zaposlen na različnih parnikih ter se je klatil po vsem svetu.

Pri raznih prilikah je baje zastrupil osem oseb s tem, da jim je nameršal strupa v jed.

Sprva so bile njegove izjave precej neverjetne pozneje se je pa zapletal v taka protislovja, da so začele oblasti dvomiti celo o njegovi sodeležbi pri umoru omenjenega čuvaja.

Zdravniki pravijo, da je možak blazen ter da se skuša postavljati z dejanji, katerih ni nikdar izvršil. Bakerien izjavlja, da je moril iz radovednosti, kako se bo žrtev obnašala, ko bo zaužila strup.

VELIKODUŠNI MUSSOLINI

RIM, Italija, 21. februarja. — Na Liparsko otočje je bil izgnan za dobo treh let občinski odbornik južnotirolskega mesta Bozena, dr. Joseph Klener. Večeraj ga je pa Mussolini nenadoma pomilostil. Tudi raznim drugim tirolskim veljakom je spregledal kazni. Nekateri smatrajo to dejanje za posledico posvetovanj med Mussolinijem in avstrijskim kanclerjem Schobrom.

GLAVNI DETEKTIV KOT "GRAFTER"

QUEBEC, Canada, 23. februarja. Glavnega detektiva Laureta Lacasse-a so aretirali ter postavili pod jamščino petih tisočev dolarjev do zaslisanja dne 27. februarja. Proti njemu je bilo dvignjenih šest obtožb radi sprejemanja podkupnine, tatvine in oviranja justice.

FRANCIJA IMA KABINET

Novi kabinet ima v zbornici 290 pristašev, bori se bo pa moral z močno opozicijo, kateri bo načeloval bivši min. predsednik Tardieu.

PARIZ, Francija, 22. februarja. — Večeraj je objavil Camille Chautemps, da se mu je posrečilo sestaviti ministstvo, ki bo sledilo ministru Tardieuja, katero je bilo v pondeljek strmoglavljeno.

Novi ministrski predsednik se bo podal v London na mornariško konferenco kot načelnik francoske delegacije. Novo ministstvo tvorijo skoro izključno le člani levičarskih strank.

Izjemo tvorijo le zunanji minister Briand, ki pripada republikanskim socialistom.

Novi kabinet kontrolira v zbornici 290 glasov, toda boriti se bo moral proti močni opoziciji, kateri načeljuje bivši ministrski predsednik Tardieu in bivši mornariški minister Maginot.

Chautemps bo v torek razvil pred zbornico svoj program.

CILENSKI PODMORSKI ČOLNI ZAPUSTILI PANAMO

BALBOA, Panama, 20. februarja. Trije čilenski podmorski čolni, namreč Simpson, Thomson in O'Brien so odpluli danes iz Balboe proti Valparaiso, potem ko so bili tukaj deset dni po dolgem potovanju iz Plymouth, Anglija. Podmorski čolni, ki imajo izključno posadko, so najnovejši dodatek čilenski mornarici ter bodo najbrž izgubili angleška imena, kakorhitro bodo dospeli v Valparaiso.

KRUPP OBJAVIL VELIKE DOBIČKE

BERLIN, Nemčija, 20. februarja. Kruppove naprave, ki so ena največjih unijskih naprav v Evropi, so objavile danes precej velike dobičke, kljub obratovanju v mirovnih časih.

DENARNA NAKAZILA

ZA VAŠE RAVNANJE NAZNAJAMO, DA IZVESHUJEMO NAKAZILA V DINARJIH IN LIRA H PO SLEDEČEM CENIKU:

v Jugoslavijo		v Italijo	
Din	500 \$ 9.35	Lir	100 \$ 5.75
"	1000 \$18.50	"	200 \$11.50
"	2500 \$ 46.00	"	300 \$16.80
"	5000 \$ 91.00	"	500 \$27.40
"	10,000 \$181.00	"	1000 \$54.25

Pristojbina znaša sedaj za izplačila do \$30 — 60c; za \$50 — \$1; za \$100 — \$2; za \$200 — \$4; za \$300 — \$6.

Stranke, ki nam naročajo izplačila v ameriških dolarjih, opozarjamo, da smo vsled sporazuma z našimi zvezani v starem kraju v stanu znižati pristojbino za taka izplačila od 3% na 2%.

Za izplačilo večjih zneskov kot gora navedeno, bodisi v dinarjih ali dolarjih dovoljujemo še boljše pogoje. Pri velikih nakazilih priporočamo, da se poprej z nami sporazumete glede načina nakazila.

Izplačila po pošti so redno izvršena v dveh do treh tednih. I NUJNA NAKAZILA IZVESHUJEMO PO CABLE LETTER ZA PRISTOJBINO 75c.

SAKSER STATE BANK
82 Cortlandt Street New York, N. Y.
Telephone: Barclay 0380

KRATKA DNEVNA ZGODBA

JOHN FREEMANN:

KOŽUH

Časih naletimo na ženske, ki po daljši dobi notranjega ravnotežja, kar preže na senzacijo. Če se ta ne pokaže, jim pridejo na um najbolj neumne reči.

Takšna senzacija je bila za Ethel Wrightovo, ko je zagledala svojo edino prijateljico Maud O'Mearo v kožuho. Prišla je k nji na obisk. Stanovanje O'Mearo je bilo v New Yorku, na 200. cesti, v zgornjem delu mesta, kjer leži krasni Bronxov Park. Kožuh pa je bil res nekaj izrednega. Vsak, ki se razume na kožuho, je moral na prvi pogled videti, da je tista žival, katero so bili slekli, da se je vanjo oblekla Maud O'Mearo, kar vohala denar.

Ethel Wrightova je bila v prvem trenutku zmedena. Šele polagoma se ji je posrečilo, da je obdržala občutek zavisti. Blažen nasmeh ji je šinil čez lice in dovršeno je glumila, da se ne more dovolj nagledati svoje najboljšje prijateljice v obdobju vrednega kožuha. Skozi okno pa je strmelo živo novembrsko jutro.

— Obrni se vendar, da te vidim še s te strani, — je dejala Ethel. — Res, moram priznati, da si v tem kožuho kakor kaka kraljica. Kje si ga vendar kupila? Verjemi, da čutim v srcu skoro malce zavisti!

— Ohjo, to ti pa rada verjamem, — je odvrnila Maud in se ravno dušno zasuka na petah. — Prilega mi, da se ne sijajno. Kar oprjemlje se života. — In jela je po vrsti odpenjati gumbe. Ko je slekla kožuh, je vprašala prijateljico: — Ali ni tudi podlaga izredno lepa? — Ethel bi bila najrajša zaplakala, tako bridko ji je postalo pri srcu. Ona, ki je bila toliko lepša od nje, se je morala zadovoljiti z navadnim zimskim plaščem in hoditi nekako ponižano po ulicah mimo trgovin. Njen mož je bil pač skopuh! Bilo ji je žal, da ni ostala doma.

Vendar pa se je spet obvladala in vprašala z zardelim licem: — Ko liko pa stane? Tvoj možček ima res zlato srce!

— Draga, — je zategnila Maud, — ne, rajši sama uganiti!

— Draga moja, saj veš, da nimam pojma o tem. — Potem se je pa vendar domislila, da je nedavno tega videla lep kožuh v nekem izloženem oknu v Eittingonu in da je bila zraven napisana cena 800 dolarjev.

Tedaj osem sto dolarjev! — Cenim ga pet sto dolarjev! je dejala po kratkem premisleku. — Nu, ali sem uganila?

Maud se je nasmehnila: — Sko ro da.

— Za koliko sem se zmotila?

— Ne, kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

— Poberi se mi izpred oči! — je zavpila Maud. — Ali ti nisem enkrat za vselej zabičila, da ostani v kuhinji, kadar imam jaz obiske. Črnka je izginila skozi vrata.

— Ethel, zdaj ga pomeji se ti! — je dejala Maud.

Prijateljica sta si ogledali kožuh tudi na njej in ugotovili, da je prav čeden. Potem sta zapustili oblačilni kot in sedli. Ethel si ni mogla dati miru. Nekaj je gledalo v njej in vrtilo v njenih možganih.

Čez čas je vprašala: — Maud, kje si pa kupila tako lep kožuh? Brez posebnega premišljevanja ji je bilo lo namreč šinila v glavo, da bi ta plašč utegnil napraviti na njenega moža tako silen vtis, da bi jel flirtati z Maud, kakor že svoje dni. Vendar se ni mogla zlepa odločiti, da bi vstala in se poslovala.

Notranji glas ji je govoril, da bi bilo zanimivo preizkusiti učinek tega plašča na svojem možu.

Tedaj je Maud povzela: — Kupila sva ga pri Vanderwegheu. — Kupila? — se je začudila Ethel. — Saj praviš, da si ga sama kupila. — Ali sem rekla drugače? — je vprašala Maud v zadregi. Potem je poudarila: — Kupila sem ga davi. Ta zadrega, ko je Ethel dobro opazila, jo je nekoliko izpodbudila. Kožuh, ki se je svetil kakor svila, pa jo je spet potlačil. Skočila je na auge in živahno vprašala: — Ali dovoliš, da ga še enkrat oblečem? Maud je prikimala. — Le poglej se v zrcalo! — jo je izpodbujala. — To beneško steklo slabo odseva.

— Hvala, saj je dobro. Še enkrat hvala!

— Ti, veš kaj? — se je čez čas oglašila Maud. — Tvojemu možu poročem, naj kupi tudi tebi tak kožuh! Morebiti se bo le dal omajati!

— Kaj ti, sama mu poročem, čeprav vem, da je stiskač in ne žrtuje rad niti centa za lepo vnanost svoje žene. Za god dobim prav takšen kožuh, kakor je tvoj, le počakaj! Takrat bo sicer kakor nikoli!

— Ne za mnogo. Sam za sto dolarjev. Stane šest sto dolarjev. Prav za prav je mnogo dražji, zaradi malenkostne napake, ki je nihče ne opazi, so mu znikali ceno. Sploh bom z njim prijetno iznenadila moža, ki niti ne ve, da sem ga kupila. Stvar je namreč taka, da sem že del časa skrivaj hranila denar, in z njim sem si nabavila kožuh. Kupila sem ga šele pred pol ure. Kaj praviš?

Ethel se je ugriznila v ustnice. Vse, kar je slišala iz ust svoje prijateljice, je bilo dokaj presenetljivo. Rekla je torej s sočutno pobarvanim glasom:

— Kaj, tvoj mož se ne ve, da imaš kožuh? Ali ti noče kupiti tako lepe reči?

— Pomisli draga, šest sto dolarjev, to vendar ni šala!

Prijateljica slutnja se je ustavila na nepojasnjeni točki.

— Vstopila je črnka, služkinja, in ko je videla, da gospodinja primerja kožuh, je vprašala, ali naj prižge luč.

Njegova čast.

ROMAN IZ ŽIVLJENJA.

Za Glas Naroda priredil G. P.

(Nadaljevanje.)

Ko je Vera natikala rokavice je Anton kramljal s Henricijem. Pri tem pa ni izpuštil Vere izpred oči. Kot tajno svetlikanje je slo sem-inja. Vera je čutila povsem odločno, da ni še nikdar občutila kaj takega ob pogledu na moža. Brez volje se je udala temu času, kajti iz njegove osebe je prihajala neodoljiva volja, kateri se je udajala.

Vsi trije so stopili istočasno v dvorano. Od vseh strani so jih takoj vsi obseli. Njen pogled pa je poletel k Antonu Althoffu, ki je smeje slonel na klavirju ter govoril z neko mlado damo. Skrivaj pa je vedno iskal par oči konzulove žene.

Henrici pa ni videl ničesar. Opazoval je le gospode, ki so se gnetli krog Vere. Na Antona Althoffa ni sploh nič mislil.

Od tega dneva naprej je postala Vera povsem drugačna. Sedaj je izbruhnila vsa zadržana vročernost, ki je počivala v njej. Z elementarnim silo se je lotila ljubezen do Antona Althoffa. Ker pa sta se sedela skoro sicerhni dan v družbi, je našla ljubezen vedno nove hrane.

Dočim se je vse njeno bistvo izpremenilo ter je ljubezen prodrla vse njeno bistvo, ni bila Antonu Althoffu nič drugega kot druge lepe ženske, katerim je že dvoril. Včasih je zagorelo v njem kot slama, kadar je lepota Vere učinkovala nanj kot mamljivo sredstvo. On je ljubil vse lepe ženske, ki so zadovoljile njegove oči. On ni niti slutil, koliko škoda je povzročil, ko ni napram veri niti prikrival, kako občudovanja vredna se mu zdi.

Preglednoka in preveč temeljita je bila izprememba, ki se je zavrtela na Veri, da bi je Henrici ne zapazil. Bila je nervозна, hudomušna in nepreračunljiva in njeno razmerje do moža, se ji je zdelo kot nekakšna muka. Če jo je opazoval s skrbnim nemirnim, je odšla iz sobe, da se takoj nato zopet vrne ter prosil opuščanja:

— Z menoj moraš biti popustljiv, Albert! Jaz vem, da sem neznoša. Mislim, da sem nekoliko nervozna! Ne bodi hud!

Poljubil jo je ter pobožal kot bolno dete.

— Preveč se razburjaš, Vera. Ali nečeva odreči par veselice?

Vera pa je odločno zmajala z glavo.

— Ne, mislim, da sem postala nervozna, ker sem bila predolgo doma. Kljub temu pa me vse veseli. Ne pazi name, bo že minulo!

Ni pa minulo. Kot stalen nemir se je polastil njenega bistra in le takrat je bila srečna in zadovoljna, kadar je bila lahko skupaj z Antonom Althoffom.

Henrici je končno vprašal zdravnika glede svoje žene. Ta mu je odredil mir in izpremembo zraka.

Vera pa se mu je smejala ter trdila, da bo itak izgubila svojo nervoznost.

Dejanski je izgledala boljša, kadar si je prizadevala. Mojsrski se je znala obvladati iz strahu, da bo njen mož vztrajal pri tem, da jo odstrani z mesta. V njenih očeh pa je ležal vlažen, sanjav blesk, ki jo je napravil še dosti lepšo.

Njen mož pa je bil tako izključno prevzet od skrbi za njeno zdravje, da je bil slep za vse drugo. Ni zapazil temnih oblakov, ki so se zbirali nad njegovo srečo.

*

Karl Althoff, oče Antona, je bil lastnik precej velike tvornice za klobuke. Pred tridesetimi leti je prevzel tvornico od svojega očeta. Tada je obstajala le iz majhnega, trinadstropnega poslopja. Karl Althoff pa je imel zelo podjetnega duha ter oster trgovski pogled. Njegova žena, hčerka bogatega milijarja, je prinesla v zakon precej veliko premoženje. S tem je pričel povečevati svoje podjetje.

Tekom let je svoje podjetje vedno bolj izpopolnil. Danes pa je veljala njegova tvornica kot ena prvih v celni državi in njegove izdelke so vsesplošno radi sprejemali.

Tvorniško poslopje je obstajalo iz treh hiš ter novozgrajenega stanovanjskega poslopja.

V eni hiši so izdelovali slaminke, v drugi klobuke iz klobučevine in cvile, a tretja je bila prirejena za razpošiljanje. V veliki, lepi stanovanjski hiši so tekom zadnjih desetih let uredili modno trgovino, ki je zakladala ves ženski svet L. z ničimi klobuki.

Karla Althoffa je vodila pri ureditvi svoje naprave naslednja misel. Imel je tri sinove, ki naj bi vstopili, potem ko bi se dosti naučili ter si ogledali svet, v njegovo podjetje. Bil je dober in skrben oče. Vse rojal je v počteno razdelitev dela. Vsak njegovih sinov naj bi imel svoj poseben delokrog, za katerega bi moral prevzeti polno odgovornost. Vsi trije pa so bili določili naslednje:

Robert, najstarejši, naj bi vodil tovarno. Anton, drugi, razpošiljanje in Feliks, najmlajši, ki je šepal vsled padca v mladosti, trgovino na drobno.

Ta uravnava se je izkazalo kot zelo umestna. Vsi trije bratje so tekmovali med seboj, da obdržijo svoj odedelke na visini. Mesto da bi se prepirali med seboj, je bil vsak v svoji stroki na prvem mestu ter odgovoren za vse.

Podrobna trgovina je zavzemala pritičje ter prvo nadstropje stanovanjske hiše. V drugem nadstropju se je nahajalo stanovanje starišev in v tretjem nadstropju je bilo vse urejeno za tri brate. Tudi spalnica starišev se je nahajala v tretjem nadstropju, ker so v drugem rezervirali par velikih, lepih sob za slovesnosti, ki so se vršile sempatam.

Karl Althoff je bila znana ter priljubljena osebnost v L. Ne le raditega, ker je postal bogat mož, temveč predvsem raditega ker je izhajalo iz njega nekaj osvežujočega in bodrilnega. Nosil je vedno obleko iz črne blaga in na njegovi glavi, kjer so se nahajali že osiveli, gosti lasje, je sedel vedno brezhiben cilindar.

To je spadalo naravnost k vzdržanju njegovega trgovskega ugleda. Njegovi trije sinovi so bili zaželjive partije ter bi lahko prišli v vsako družino, kjerkoli bi hoteli potrkati. Dosedaj pa ni hotel storiti še nikdo tega.

Robert je imel dvaintrideset let, Anton trideset in Feliks osemindvajset. Vsi trije so živeli v iskreni tovarišiji s svojimi stariši. Robert se je pečal v prostih urah s športom. Anton je imel, poleg poslova, le eno nagajanje, — namreč lepe ženske in Feliks se je pečal v svojem prostem času z literaturo. Ker je bil nekoliko pohajbljen na levi nogi, se je pri hoji ponavadi pošluzeval palice. Včasih se je moral zadržati tega, kar je delalo veselje drugim, mladim ljudem.

Vsi trije pa so bili samoposobi, da se je dosti ukvarjal z literaturo. Ko je Robert igral tenis, veslal ali se pečal z drugimi telesnimi vapi mi ter je Anton zasledoval lepe ženske, je sedel Feliks pri svojih knjigah.

Tudi po bistvu so bili trije bratje zelo različni, čeprav so trdno držali skupaj. Robert je bil nekoliko hladen, Anton prešeren in solnčne narave, dočim je bil Feliks tenkočuten, globoko občutljiv ter rezerviran.

Karl Althoff je poznal v svojem obnašanju napram sinovom le eno pravilo: — Bodi prijatelj svojih otrok!

V družini ni bilo nikakega očetovskega tiranstva in nikakega suženjskega podrejenja pod očetovsko oblast. Njegova vzgoja je obstajala iz smotnega in ljubeznivega vodstva. Jačli je njih voljo do udejstvovanja ter jim ni oporekal, kadar niso siglašali z njegovimi nazori. Tako se je razvila med očetom in sinovi kmalu pristna tovarišija.

Med temi štirimi je živel gospa Emilija Althoff nekoliko odloče-

ro življnje. V svoji notranjosti pa je skrivala nekaj, kar ji je bilo usojeno. Zelo rada bi imela namreč hčerko. Njena nežnost je zahtevala bitje, katero bi lahko poljubovala ter se mu dobrikala.

Njeni veliki sinovi so se ji kmalu izmuznili iz rok, kakor hitro je skušala postati z njimi bolj nežna.

Po sodbi mladičev, so namreč smatrali za nemoško, če se pusti kdo negovati. Kmalu so nagajali materi na prešeren način, posebno Anton, ki je bil vedno najbolj divji. Napol smeje in napol jezna se jim je smejala za hrbiti ter vzklila pri tem nestetokrat:

— Ah, če bi imela le hčerko!

Seveda bi tudi ne dala nobenega sina za vse na svetu. Sedaj, ko so dorasli, je živelo le eno upanje v njenem srcu.

Fantje se bodo nekega dne poročili in ji privedli v hišo lepo hčerko. Nato pa bo prišel neki dan, ko bo lahko zibala malo vnukinjo na kolenih. To je bil njen tajni sen glede bodočnosti.

Bolna točka v njeni duši pa je bila majhna bolezen njenega najmlajšega. Trpela je več na tem, kot on sam. Najraje bi ga strašno razvadila ter ga vedno obžalovala. Feliks pa ni pusil tega, ker mu je bilo mučno, če ga je kdo opozoril na to. Nobena stvar ga ni bolj bolela, kot če se je kdo otiral nanj radi njegove noge.

V tej točki je bil preveč občutljiv, ravno ker ga je bolelo, kako zelo ga je pogosto cvrtila ta bolezen.

Bilo je neke nedelje popoldne. Nedeljo popoldne so določili oče in sinovi ponavadi materi.

Karl Althoff je kadil v svojem kotičku zofe in sinovi so uganjali svoje burke z materjo, ki jim je neumoma stregla.

Stemnilo se je.

Karl Althoff je odšel v gostilno, na svojo običajno merico, starejša brata sta odšla navzgor, da se preoblečeta. Robert je hotel iti v klub in Antona je pričakoval v gledališču Henrici. V zadnjem času je bil pogosto skupaj z konzulem in njegovo ženo. Bil je večkrat gost Henricija v njegovi villi. Karl Althoff in Henrici sta bila dobra prijatelja in čeprav se niso stariši udeleževali velikih slovesnosti, so bili vendar sinovi v družabnih stikih in pogosto jih je sprejel Henrici.

Feliks je obsedel pri svoji materi v stanovanjski sobi. Njegov prijeten obraz je bil svetlo razsvetljen in njegova mati je na tihem zopet zapazila, da je Feliks pravzaprav lep dečko, ki prav nič ne zaostaja za svojimi bratoma. Če bi ne bilo njegove nesrečne noge! Vzdihihla je na tiho predse!

(Dalje prihodnjic.)

PTICE SELIVKE

Razen jegulj in nekaterih drugih rib so ptice edina živa bitja, ki poznajo redne selitve. Še v 18. stoletju so mislili znanstveniki Linne, Curvier in drugi, da prezimujejo ptice na dnu rek, pod vodo, v ilovici zakopane, kakor medved v brlogu. Še leta 1824 je moral Janor v Londonu lastovce, potapljalci pred znanstveniki v vodo, da pokaže, da imajo ptice svoja bivališča, voditelje, vozniki red in slično. Letijo včasih zelo daleč: tako romajo kljunatci iz Škotske v Južno Afriko in divje race iz Sibirije v Avstralijo. Poleg nagona deluje pri teh potovanjih nedvomno tudi razum: ptice upoštevajo vremenske prilike, rastlinstvo in slično. Proge se v časih prelagajo, in jeseni, pri povratku, se navadno ne krijejo z onimi iz pomladi. V Švici se poslužujejo ptičje jate na poti čez Alpe ne Furškega in Graubündenskega prelaza, temveč najkrajše, a zelo visoke in zelo skrite S. Gotharske poti. Ne delajo torej ovinkov. Občudovati moramo njih spretnost. A za našo znanost je najbolj žalostno, da res ne vemo, čemu se ptice letno selijo. Mraz že ne more biti vzrok, ker odhajajo bregovnice in prepelice v vročem avgustu. Tudi krma bi se našla pozimi: ličinke in jagode. Če hrepelijo ptice po soncu, zakaj se potem vračajo v naše dežele kakor da sploh ne bi mogle ostati na jugu? Kdo nam pove, zakaj mora škorklja baš v Južno Afriko, da si dobila dovolj žab tudi mnogo bližje: v Egiptu in Alžiru? Tudi v kletki odgojene ali celo rojene ptice selivke postanejo jeseni nemirne in bijejo s peruti. Hočejo ven, k tovarišicam in na pot: obvladuje jih podedovan nagon, dasi imajo zadosti hrane v ujetništvu. Naša znanost samo ugiba. Večina ornitologov, ptičjeslov-

cev, je mnenja, da so nekoč gnali ledeniki ptice proti jugu iz prvotne domovine. Ptice niso pozabile na njo: ko so ledeniki pozneje skopneli, so se redno povrile v staro deželo, da bi tu gnezdirle in valile. Sedanje selitvene proge bi bile torej spomin na nekdanje geološke prevrate. A tudi ta domneva srečuje na ugovore, na pr. pri angleških zoologih Cowardu in Shadovu. Kako bi mogla neštevilna pokolenja ptič ohraniti "spomin na staro domovino", katere niso nikoli videla? In če jim je tako prirastla k srcu, zakaj jo letno zapuščajo? Vsekakor smo že preboleli Wallaceove nazore, po katerih se selijo ptice "radi ugodnejše množitve". Na poti se ponesejo milijoni ptič. Veter jih nosi in potaplja v oceanu, ali zmrazujejo v snežnih metežih ali kar onemorejo. Grozovite prizore je pisec teh vrstic na pr. lani opazoval na otoku Hvaru, kjer so v polovici oktobra brez hrane opešale jate lastovic. Na kupih so ležale sredi ceste ali se človeku spuščale na rame. Vse mačke so se preobledele in tisoče ptič so dnevno pometali ribam v morje. Mar to vse pomnožuje lastovice? In slični prizori se dogajajo redno po najrazličnejših krajih. Moskovski ornitolog Mensbier trdi, da "zleti od nas vsako jesen dva do trikrat več ptič, nego jih pride nazaj pomladi". Zato mislijo nekateri zoologi, kakor dr. Broox, da imajo selitve pred vsem namen razredčiti ptičje prebivalstvo. Smrt olajšuje življenje preostalim in, kakor vedno, se križajo koristi posameznika in množice. Potem bi bile selitve res peklenska iznajdba, pogodba življenja s smrtjo. A kakor rečeno, so to le ugibanja in ni naša znanost zmogla rešiti to veliko uganko.

DRUŠTVA

KI NAMERAVATE PRIREDITI

VESELICE,

ZABAVE

OGLAŠUJTE

"GLAS NARODA" ne čita samo vaše članstvo, pač pa vsi Slovenci v vaši okolici.

CENE ZA OGLASE SO ZMERNE

POZOR, ROJAKI

Iz naslova na listu, katerega prejimate, je razvidno, kdaj vam je naročnina posla. Ne čakajte toraj, da se vas opominja, temveč obnovite naročnino ali direktno, ali pa pri enem sledečih naših zastopnikov.

CALIFORNIA

Fontana, A. Hochevar
San Francisco, Jacob Laushin

COLORADO

Denver, J. Schutte
Pueblo, Peter Cullig, John Gerni,
Frank Janesh, A. Saffit.
Salida, Louis Costello.
Walsenburg, M. J. Bayuk

INDIANA

Indianapolis, Louis Banich

ILLINOIS

Aurora, J. Verbich
Chicago, Joseph Blish, J. Bevtič,
Mrs. F. Laurich, Andrew Spillar.
Cicero, J. Fabian.
Joliet, A. Anzelc, Mary Bambic,
I. Zaletel, Joseph Hrovat.
La Salle, J. Spelich
Mascoutah, Frank Augustin
North Chicago, Anton Kobal
Springfield, Matija Barborich.
Summit, J. Horvath.
Waukegan, Frank Petkovšek in
Jože Zelenc.

KANSAS

Girard, Agnes Močnik.
Kansas City, Frank Zagar.

MARYLAND

Steyer, J. Černe.
Kittmillier, Fr. Vodopivec.

MICHIGAN

Calumet, M. F. Kobe
Detroit, Frank Stular, Ant. Janezich.

MINNESOTA

Chisholm, Frank Gouze, A. Panlian, Frank Pucelj.
Ely, Jos. J. Peshel, Fr. Sekula.
Eveleth, Louis Gouze.
Gilbert, Louis Vessel
Hibbing, John Povše
Virginia, Frank Hrvatič.
Sheboygan, John Zorman.
West Aills, Frank Skok.

MISSOURI

St. Louis, A. Nabrgoj

MONTANA

Klein, John R. Rom.
Roundup, M. M. Panlian
Washoe, L. Champa.

NEBRASKA

Omaha, P. Broderick.

NEW YORK

Gowanda, Karl Sternisha.
Little Falls, Frank Masla.

OHIO

Barberton, John Balant, Joe Hiti.
Cleveland, Anton Bobek, Chas. Karlinger, Louis Rudman, Anton Simčič, Math. Slapnik.
Euclid, F. Bajt.
Girard, Anton Nagode.
Lorain, Louis Balant in J. Kumše
Niles, Frank Kogovšek.
Warren, Mrs. F. Rachar
Youngstown, Frank Kikelj.

Kretanje Parnikov
Shipping News

26. februarja:
George Washington, Cherbourg, Ham burg

27. februarja:
Berlin, Cherbourg, Bremen

1. marca:
Aquitania, Cherbourg
New Amsterdam, Boulogne sur Mer, Rotterdam
Conte Biancamano, Napoli, Genova

4. marca:
Bretagnia, Cherbourg

5. marca:
Roma, Napoli, Genova

6. marca:
Dresden, Cherbourg, Bremen

7. marca:
De France, Havre

8. marca:
Minnekabla, Boulogne sur Mer, St. Louis, Cherbourg, Hamburg

12. marca:
America, Cherbourg, Bremen

13. marca:
Muenchen, Boulogne sur Mer, Bremen

14. marca:
Majestic, Cherbourg, Bremen

15. marca:
Hamburg, Cherbourg, Hamburg

27. marca:
Berlin, Boulogne sur Mer, Bremen

28. marca:
De France, Havre

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)

29. marca:
Munich, Cherbourg, Bremen (Povše novi)